

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Χριστό Ανέστη.

Η πιο μεγάλη γιορτή και σε νόημα και σε χάρη. Νίκη της ζωής και ελπίδα. Και με την Άνοιξη σε πλήρη άνθιση γίνεται ουσιαστική έννοια. Συνδέει, συνενώνει τη θεία διδαχή με την πραγματικότητα. Και μας πάει πίσω στην παιδική ηλικία τότε που, χωρίς ερωτηματικά και αμφιβολίες χαιρόμασταν ολόκαρδα και το θείο μήνυμα και την ατμόσφαιρα γύρω μας.

Ήταν όλα εκστατικά, είχαν όλα την ευλογία της άγνοιας, την αίσθηση αλήθειας. Ακόμα και τα βαρελότα δίπλα στο φόβο, είχαν την έννοια της γιορτής. Και ο ανθισμένος κήπος, ακόμα και το αγριολούλουδο γινόταν χαμόγελο και αισιόδοξο μήνυμα. Κι έρχονται οι θύμψεις των τόσο λίγων που γίνονταν ελπίδα και χαρά. Από το καινούριο, το κάτι καινούριο, ρούχο η παπούτσια, μέχρι η μυρωδιά του κομμένου χόρτου, μέχρι η σκέψη του αύριο, όλα είχαν την ελπίδα, μια αισιόδοξη αίσθηση.

Και οι ωραίοι ύμνοι, από το «κύματι θαλάσσης...» μέχρι το «αι γενναία πάσαι...» και το γιορταστικό «δεύτε λάβετε φως» και το πανηγυρικό «Χριστός Ανέστη» ήταν μελωδίες αξέχαστες που είναι δεμένες στη μνήμη μαζί με εκείνη την όμορφη γεύση της Λαμπρής του τότε. Και η λειτουργία η νυχτερινή με το «Χριστός Ανέστη» έξω από την εκκλησία, με τις καμπάνες γιορτερά ακόμα και το πασχαλινό αυγό που το είχαμε στην τσέπη...

Πόσες αναμνήσεις από εκείνη τη Λαμπρή των παιδικών των χρόνων! Δεν ήταν μονάχα η θρησκευτική γιορτή, το μεγάλο μήνυμα ήταν όλη ατμόσφαιρα, κατάνυξη και ξεφάντωμα, αυτά είναι που κάνουν το ελληνικό Πάσχα ιδιαίτερα σημαντικό. Πως να το ζήσεις, πως να το χαρείς μες το φθινόπωρο και σ' ένα περιβάλλον που γιορτάζει μόνο τα Χριστούγεννα. Και βάλε από κοντά το δικό μας φθινόπωρο. Εμείς οι κάποιας ηλικίας, αυτοί που ζήσαμε εκείνες τις Πασχαλιές, δεν το μπορούμε να χαρούμε τις νυχτερινές ακολουθίες. Όμως το μήνυμα της Ανάστασης εύχομαι να γίνει ευλογία για όλους φίλοι μου. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗ

Μη μου το λες λυπήθηκες
για την κακή την πράξη
Το ξέρω το κατάλαβα,
το είδα στη ματιά σου.
Αυτό είναι συναίσθημα,
συνείδηση και σθένος
Είναι αξιοπρέπεια.

Η λύπη αυτή είναι χάρη και αρετή κι
εξάγνιστο.

Αντί γονυκλισία

Φύτεψε δέντρο, προσφορά

Κι αντίδραση και δράση.

Για πληρωμή και για ποινή,

Για θετική μετάνοια.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Αληθώς Ανέστη ο Κύριος Γρηγόρη,
Πόσο διαφορετικά γιορτάζατε εσείς τη
Λαμπρή μέσα στην πανδαισία της φύσης,
από εμάς που ζούσαμε μέσα στις
πολυκατοικίες, στην πολυκοσμία και
πολυμορφία της Αιγύπτου.

Ο οβελίας ήταν σπάνιο φαινόμενο, πιο
συνηθισμένο ήταν το αρνί στο φούρνο
που το έψηνε με μαεστρία ο έλληνας
φουρνάρης της γειτονιάς και ο αιγύπτιος
θυρωρός που δοκίμαζε πρώτος
τις τραγανές πατάτες μέχρι να φέρει το
ταψί στο σπίτι! Αλλά το νόημα της Με-
γάλης Εβδομάδας ήταν το ίδιο, πως το
φως νικά πάντα το σκοτάδι. Το μαρτύριο
τού Χριστού είναι και μαρτύριο για
τον κάθε άνθρωπο, όμως η Ανάσταση
δεν είναι για όλους μας.

Βλέπω το μαρτύριο των λαών στη
Μέση Ανατολή που δεν θα Αναστηθούν,
βλέπω την φτώχεια στην «τυχερή»
Αυστραλία που όλα τα πλούτη της
δεν είναι αρκετά για να σώσουν αυτούς
που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα.

Στην Αίγυπτο ζούσαν πολλοί φτωχοί
Έλληνες, αλλά ήταν φτωχομάνα χώρα
και σαν ομογένεια είχαμε σπουδαίους
ηγέτες που προσπαθούσαν να ανακου-
φίσουν αυτούς που είχαν ανάγκη βο-
ήθειας.

Ετσι βλέπω εγώ τους πραγματικούς
χριστιανούς και τους ξεχωρίζω από
τους κίβδηλους. Στα σχολεία μας, οι
φτωχοί μαθητές είχαν ένα ζεστό φλύ-
τζάνι γάλα με παξιμάδι και το μεσημέρι

έτρωγαν στο σουσούτιο το φαγητό που
μαγείρευαν οι κοπέλλες μας στο Μπε-
νάκειο Ορφανοτροφείο. Στο Κανισκέ-
ρειο Ορφανοτροφείο Αρρένων, όπου
τα παιδιά μάθαιναν τέχνες, ετοιμάζαν
ρούχα και υποδήματα για τους φτω-
χούς μαθητές και ο Σύλλογος Αποφοί-
των τους μοίραζε δωρεάν βιβλία.

Εμείς δεν γιορτάζαμε με σοκολατένια
λαγουδάκια και αυγά, την Μεγάλη Πα-
ρασκευή η μπέρα μου μας έδινε πρωί-
πρωί να πιούμε ένα κουταλάκι ξύδι
όπως ο Χριστός και την ημέρα αυτή
ήμουν νηστικός επειδή σαν πρόσκο-
πος είχα υπηρεσία στον Επιτάφιο από
το πρωί μέχρι να τελειώσει η περιφορά
Του στους δρόμους της Αλεξάνδρειας
και να επιστρέψει στον πατριαρχικό
ιερό ναό Αγίου Σάββα με μεγάλες τιμές
από τον αιγυπτιακό στρατό που συμμε-
τείχε με άγημα, ενώ από τα μπαλκόνια
τον έβριαν με λουλούδια Έλληνες και
ξένοι.

Σαν πρόσκοποι προσπαθούσαμε να
συγκρατήσουμε με ανθρώπινη αλυσί-
δα τα πλήθη που προσπαθούσαν να
την διασπάσουν για να περπατήσουν
κοντά στον Επιτάφιο.

Και επειδή είμαστε... Έλληνες μάς
έσπρωχναν, μάς τσιμπούσαν και κά-
ποιος ανόητος έκαψε με τσιγάρο το
χέρι του αδελφού μου για να σπάσει η
αλυσίδα.

Νηστεύαμε ολόκληρη την Μεγάλη
Εβδομάδα και προσδοκούσαμε το πα-
σχαλινό τραπέζι όταν επιστρέφαμε στο
σπίτι με το Άγιο Φως και με τον καπνό
του πατέρα μου ζωγράφιζε το σημείο
τού Σταυρού στην εξώπορτα.

Το ελληνικό Πάσχα γιόρτασα πρώτη
φορά στον Κεφαλά Χανίων στην Κρήτη
και αργότερα στο Αντελαίντι σύμφωνα
με την παράδοση, πολύ ακόμη συντη-
ρούν οι ελληνικές οικογένειες στην
Αυστραλία. Είναι πραγματική ευτυχία
που τα παιδιά και εγγόνια μας σέβονται
και συνεχίζουν τις παραδόσεις που δι-
δάχτηκαν από τους γονείς τους, έστω
και αν παρασύρονται από τον καταγι-
σμό διαφημίσεων για σοκολατένια λα-
γουδάκια και αυγά.

Το ελληνικό Πάσχα καλά κρατεί αν
κρίνω από την κοσμοσυρροή στις εκ-
κλησιές μας και εύχομαι να συνεχιστεί
πολλά πολλά χρόνια στο μέλλον.

Χριστός Ανέστη φίλε Γρηγόρη και φί-
λοι αναγνώστες, αλλά ας μην ξεχάσου-
με το μήνυμα από το μαρτύριό Του και
την Ανάσταση...

*** Οι φωτογραφίες είναι από την Με-
γάλη Παρασκευή και την Ανάσταση
στην Αίγυπτο.

